

PREMIÀ DEL MAL

Recull de premsa
actualitzat a 10/11/25

data	tipus	mitjà	periodista	enllaç
03/11/2025	Digital	El Punt Avui	Jordi Grau	enllaç
03/11/2025	Digital	El Punt Avui	Jordi Grau	pdf
10/10/2025	TV	Premià de Dalt Media		enllaç
09/10/2025	Ràdio	La Cala RTV	redacció	enllaç
04/10/2025	Ràdio	Ràdio 4 "Sota sospita"	Laura González	enllaç
03/10/2025	Ràdio	Ripollet Ràdio "Temps de llibres"		enllaç
03/10/2025	Digital	Mucho más que un libro		enllaç
02/10/2025	Digital	TV Mataró	Pep Andreu	enllaç
02/10/2025	Ràdio	Mataró Ràdio		enllaç
02/10/2025	Digital	La Vanguardia	EFE	enllaç
02/10/2025	Ràdio	Icat "Els experts"	Roger Sedó	enllaç
02/10/2025	Digital	EFE	redacció	enllaç
01/10/2025	Digital	Tribuna Maresme	redacció	enllaç
30/09/2025	Ràdio	Ona la Torre	Mònica Socias	enllaç
30/09/2025	Ràdio	Icat "La Pila"	Marc Cerrudo	enllaç
27/09/2025	Digital	Vilaweb	Sebastià Bennasar	enllaç
26/09/2025	Digital	La Clau	redacció	enllaç
24/09/2025	Ràdio	Ràdio Premià	Marc Rodríguez	enllaç
24/09/2025	Ràdio	Ràdio Vilassar de Dalt	Lluís Vidal	enllaç
23/09/2025	Digital	Surt de Casa	redacció	enllaç
28/07/2025	Digital	Premià Media	Joaquim Aguilar	enllaç
20/06/2025	Digital	Premià Media	Joaquim Aguilar	enllaç

Mirades

L'enverinadora del mata-rates

Vaig tenir el plaer d'escoltar Anna Sáez Mateu, filòloga, escriptora i periodista, directora de Segre, explicant què va sentir quan es va assabentar que a la casa familiar a la Granja d'Escarp (Baix Segre) hi havia hagut tres assassinats. Va ser en el decurs del Premià del Mal, el festival de novel·la negra que es va celebrar el primer cap de setmana d'octubre. Ja havia llegit *L'enverinadora*. Una assassina en sèrie rural, que Sáez havia publicat a Pòrtic, i per tant coneixia la història de Dolores Coit Vallès, la *Xatola*, que entre el 3 de juny del 1934 i l'abril del 1935 va matar cinc membres de la seva família, i ho va fer amb mata-rates. L'enverinadora, com sempre més va ser coneguda, va matar la sogra, el marit, la cunyada, el cunyat i el seu nebot de pocs mesos en aquest període de temps abans que se sospités d'ella i que fos acusada, encausada, jutjada i condemnada a 150 anys de presó. El cas va tenir un ressò extraordinari a la premsa de Barcelona i de Madrid. Va ser conegut com "el de les enverinadores", ja que la mare de la Dolores també va ser condemnada a 74 anys perquè en un primer moment la filla la va acusar, tot i que després se'n va retractar i va dir que era innocent.

La conversa entre Silvia Cantos,

Anna Sáez Mateu relata la història de la dona que va matar cinc familiars a la Granja d'Escarp i va morir rica

Jordi Grau

Anna Sáez, periodista i novel·lista ■ CEDIDA

de Ràdio Argentona, i Anna Sáez ens va enganxar. Així vam saber la història d'una noia de 21 anys, tot i que a les fotografies semblava una padrina, que el 1936 va ser condemnada per un jurat popular després de dos judicis; el primer, invalidat. Aquesta noia havia anat a servir a Cardedeu, a casa d'una família benestant, però després d'uns bons anys va ser re-

clamada pel seu pare i va tornar a la Granja, on les condicions de vida eren dures. Es va casar i sembla que la causa que la va portar a enverinar la sogra i l'home va ser que li volien controlar les despeses. I en el cas dels cunyats i el nebot, el detonant van ser mil pessetes que li reclamaven com a legítima per la mort de la sogra. La resposta de la noia va ser

preparar-los un *mostillo*, unes pastes ben dolces, carregades de mata-rates. Va morir la cunyada, primer; el cunyat, poc després, i el nen, al cap d'uns dies. Fins llavors ningú n'havia sospitat perquè el metge va declarar les tres primeres morts com a gastroenteritis aguda i la quarta anava pel mateix camí, tot i que l'home va explicar que la seva cunyada, "molt bona noia", tenia un deute amb ells de mil pessetes. Cinc gastroenteritis agudes ja eren massa casualitat.

Anna Sáez ens va mostrar una foto ben curiosa durant el judici. Gabriel Trillas Blázquez hi apareix amb l'assassina i una senyora gran. Era tieta de Joan Manuel Serrat, va explicar, i el periodista de *La Crònica*, que va entrevistar l'assassina, poc després va fer la darrera entrevista a Federico García Lorca, que acabava d'estrenar *Doña Rosita la soltera*, a Barcelona amb Margarida Xirgu, abans que fos afusellat.

L'aixecament militar va fer buidar les presons mesos després, però amb el franquisme la Dolores va complir vint anys entre reixes. En va sortir amb 44 anys, es va traslladar a Madrid i es guanyava bé la vida perquè era una gran broadora. Va morir rica amb 104 anys, el 2014, després que li toqués dos cops la loteria. Quina història!

Som 10 milions

El Rec, on el temps es va aturar

Hi ha llocs on el temps s'atura, però no mor. El barri del Rec d'Igualada n'és un. Entre parets esquerdades, finestres tapiades i façanes que encara respiren olor de calç i de cuir, el Rec conserva la pell d'un passat que no vol desaparèixer del tot. No és una ruïna monumental ni un museu a l'aire lliure, tot i que entre desenes de naus en desús apareixen sorpreses com l'anomenada "catedral dels blanquers", una adoberia que encara està en actiu. Cada paret sembla tenir memòria pròpia i, de tant en tant, algú hi dona nova vida, encara que només sigui per uns dies.

És el que passarà aquesta setmana. El Rec.O ha convertit aquest espai, que un dia va ser el cor industrial de la ciutat, en un escenari efímer de creativitat. Les antigues adoberies, que abans treballaven amb l'aigua del canal i amb l'olor intensa de les pells, ara donen cabuda a *pop-ups* de moda, concerts i *food trucks*.

Hi ha una bellesa estranya en

El festival Rec.O transforma per uns dies l'antic barri industrial adober d'Igualada

Óscar López

aquest equilibri entre decadència i modernitat. El Rec conserva una brutícia noble, un desordre autèntic que el diferencia d'altres espais industrials reconvertrits. Aquí la restauració no és estètica, sinó funcional: es fa el mínim per mantenir-lo viu, per fer-lo servir. Fàbriques que han oblidat fa temps els sons de les màquines i els treballadors s'omplen de bullicí per uns dies. Cada edició del festival és una petita resurrecció: els locals s'illumina, els murs tremolen amb música i, després, el silenci torna.

Caminar-hi a partir de l'endemà del festival és una experiència totalment oposada. Els carrers estrets guarden la memòria d'antigues adoberies sota els grafitis. Si mirem atentament, hi veurem les cicatrius del Rec. Murs amb afegits i retocs que es feien sense preocupar-se de l'estètica de l'edifici. Edificis recoberts d'una pell merament instrumental. Calia anar per feina, això del patrimoni va venir després. Però el barri no és mort. Encara hi queden una trentena d'adoberies en actiu i, per això, durant els dies del Rec.O, moda i compradors conviuen amb carretons i camions que transporten pells amunt i avall, obrint-se pas com poden entre la multitud.

El Rec no ha estat netejat ni do-

El carrer del Rec, abans de rebre milers de visitants ■ ÒSCAR LÓPEZ

mesticat del tot. Es resisteix als canvis. Als anys noranta, el govern municipal va viure un viacrucis per obrir la ronda del Rec, una via que travessa tot el sud d'Igualada i que és clau per a la mobilitat de la ciutat. Al final de la bombolla immobiliària, un pla d'ordenació urbanística municipal preveia reordenar el barri i treure'n les adoberies. L'esclat de la bombolla va fer inviable el trasllat de les adoberies i el rebuig d'alguns col·lectius va fer la

resta. El fracàs del pla va escombrar fins i tot el govern municipal. I, des de llavors, la promesa pendent d'un pla urbanístic que afronti la complexitat del barri on conviuen indústries en actiu, altres activitats i alguns habitatges amb una enorme quantitat d'antigues fàbriques buides. Potser el secret del Rec és precisament aquest: no voler ser nou, sinó seguir sent. I en aquest seguir sent, el temps hi ha trobat refugi.